

Heren A – 9/09/2018 - Averbode

Het nazomer weer is in aantocht, iedereen is langzaam maar zeker terug van vakantie en dus werd de troep op de speelplaats weer wat groter. Een vlakke rit helpt waarschijnlijk ook wel een beetje.

We vertrokken met de wind niet in het nadeel onder leiding van Marc en Koen. Die eerste had de rit uitgestippeld en wou ons over de mooie banen loodsen, die 2de had zijn schoonzoon mee en wou zeker zijn dat hij thuis niet als wiertjes-zuiger beschreven zou worden. Over de traditionele banen ging het naar de Danone fabriek, waar Koen van het rode licht profiteerde om zich achteraan in de groep te nestelen.

Daar was het immers zeer rustig vertoeven. Het is dat mijn powermeter defect is dat ik geen cijfers kan geven, maar op de achterste rijen van een groep van 20 man, op vlakke kaarsrechte wegen, is het quasi losrijden dat je doet. 3 trappen geven en dan freewheelen. Om Marc daar niet in zijn eentje op de voorste rij te laten zitten toch maar besloten de comfortabele positie op te geven en mij richting de eerste rijen te begeven.

Daar was het nog steeds een tempo waaraan je kon babbelen, maar temidden van een volzin moest je toch al even naar adem happen. En je mocht ook niet vergeten wat rond te kijken. Het is lang geleden, maar het was nog eens een rit waar ik een paar nieuwe banen kreeg voorgeschoteld. En wonder boven wonder, het waren bijna allemaal asfaltbanen in goede staat. Blijkbaar als je het Hageland doorsteekt en meer richting Limburg gaat komt er een moment dat de betonmaffia het niet voor het zeggen had en we terug gewoon op asfalt rijden

Eenmaal het keerpunt voorbij heeft Marc nog een paar kilometer de wind op neus getrotseerd, maar dan besloot hij dat hij een pauze in de groep verdiend had. Gerrit kwam hem aflossen want het leek erop dat niemand van < 50 jaar geïnteresseerd was om kopwerk te doen. Tot Gerrit een tijdje later besloot dat het goed was geweest (ik heb misschien het tempo tegen de wind in wat opgetrokken ... of toch zeker niet laten zakken in vergelijking met toen we meewind hadden [oops]). Toen besloten Stijn en daarna Jonas om mij gezelschap aan de kop te houden.

Echter was dat met zo een tempo dat er buiten "links", "rechtdoor" e.d. niet veel meer gesproken werd. In de groep hoorde je wel nog mensen babbelen, maar het werd toch ook opvallend stiller dan daarvoor. Omdat ik na weken aankl*ten in de finales nog eens echt voor winst wou gaan (temeer omdat Bart en Tim er niet bij waren) toch maar besloten om mij ook in de wielen te zetten ter hoogte van Werchter, en wat te bekomen.

De kasseien tussen Werchter en de vaart hebben vandaag hun tol geëist. Ik hoor de meeste lezers nu al denken "Oh Marnix, zijn die bidonhouders van jou nu nog steeds niet in orde?". Maar wonder boven wonder zijn zijn bidons erin gebleven. Dat euvel leek over te zijn. Echter waren er 2 anderen die hun bidons zagen wegschieten (Stijn en Antoon) en Marnix ... tja, die besloot zijn ketting op zijn 3de blad te leggen vooraan tot hij zich realiseerde dat hij geen triple had. Dus ook voet aan de grond zetten.

Na dat laatste oponthoud kwam het tempo er echter goed in. Sprintje langs de vaart in ware B-rijders-stijl (dat ik wijselijk aan mij heb laten passeren), en dan aan redelijk goed tempo richting de finale met aankomst aan Ronny zijn deur. Chris trok de finale van ver op gang. Solo ontsnapping bij het opdraaien van de grote baan, maar met wind op de neus ging dat geen gemakkelijke onderneming worden.

De eerste 100 meter voorsprong waren rap genomen, maar daarna zag je dat het gat constant bleef of zelfs langzaam kleiner werd. Stijn was immers vriendelijk genoeg om de groep op sleeptouw te nemen. Kortom, kandidaten voor winst moesten gewoon in het wiel blijven zitten en niet zenuwachtig worden.

Bij het naar rechts opdraaien in het dorp (het klinkerbaantje) was het gat quasi volledig dicht, en Koen (en Luc ?) maakten de oversteek. Met hun 3tjes werd het gat weer iets groter, maar zeker niet onoverbrugbaar. En toen zette schoonzoon Jonas zich op kop, om het gat heel langzaam dicht te rijden. Kortom, tegen dat we aan de bochten kwamen zat alles weer bij elkaar.

Chris maakte van het moment van aansluiting gebruik om terug te vertrekken. Stijn (die al hard gewerkt had) zat echter direct op zijn wiel en ik op dat van Stijn. Een blik achterom leerde mij dat alles er gewoon nog aan hing. Niet verwonderlijk want met die tegenwind zat je echt wel goed in de wielen, dus waarschijnlijk had een hoop volk nog relatief frisse benen.

Vlak na de chicane in de laatste rechte lijn deed Stijn nog een laatste poging om weg te geraken. Echter zat ik direct in zijn wiel. En omdat de rest in mijn wiel zat had ik niet veel zin om over te nemen. Hierdoor had ik mij wel op de eerste rij gemanoeuvreerd wat nu niet echt de juiste positie was om de sprint aan te vatten. En met dat iedereen nog samen zat zou het wel eens een gevaarlijke sprint kunnen worden en kan je al verslagen zijn voor je aanzet, gewoon omdat er een ganse groep over je heen rolt.

Dus toen ik bij een vluchtige blik achterom Peffer zich op gang zag trekken (met waarschijnlijk een ganse meute in zijn wiel) besloot ik ook maar aan te gaan vanop de kop. Een 46 tandwiel trek je redelijk rap op gang, en met de tegenwind was ik vrij zeker dat ik niet zot zou draaien want de snelheid ging niet zo hoog liggen. Geen idee wat er achter mij gebeurde, maar er kwam niemand meer over en dus, mocht er een bloemenmeisje aanwezig geweest zijn, had ik de kussen op zak kunnen steken. Gerrit was 2de, Peffer 3de en Ronny 4de.

Een paar man is nog iets gaan drinken, maar de rest is direct naar huis gereden. Door een platte band onderweg was het immers al 12h10 eer we aan de finish waren.

De GPS van onze wegkapitein gaf 90.25 km aan met een gemiddelde van 33.3 km/h.